

Usta anđela

Svet koji se povukao pred tvojim pevanjem
još anđelima oslobađa usta, uzda se u rebro
da će kazivati rajski ne stvorivši ga,
jer se krvimo u ovoj mračnoj ljusci
zbog dana koji je snažnije prethodio.

Brat mi je onaj vrh što me prevazilazi!
Brat mi je svaki oblik u kom se dokida
lepota udaljene reči, mi smo razorljivi,
pred ovim predelom varljiva je tvoja dubina!

Još se upoređuju dve sudbine koje
sanjaju svoje lice, zvezda mi je daleka!
Tražim mesto gde me upilo prazno, gde me mamio lotos.
Izronim li, opipljivije ću poneti dno.

Galebovima zriju crne glave, čezneš
promenu krika gde se oglasilo biće
prekasno dozvano onim što mu uspavljuje trajanje,
a svakog trenu pucaju žile koje opovrgavaju kamenje
i leluja travka koja nije za Tvoju doznala
ali daruje razgovor bogova onom koji iz nje sluša!

Obračun sa ponorom

Priznati ponoru njegovu pitomost
znači li odati najdublje namere kamena?
(Dve prareći se dodirnu, oblik nikad ne postane.)
Kuda iz ovog vrta, iz same srži izviranja?
Kako pomiriti razloge zbog kojih
su te i prisne stvari napustile!
A sva ta izostajanja u čoveku svet bi
što trajnije da preobrate i prožmu.

Da obujme nemoć vetra pred žitom, nema
talasanja, odmičem se i zlato biva sve gušće, ta
zver nad mojim umom, kao lopta koja se kotrlja
među drvoredima kakve će ruke da podigne,
u kakvom viru svoje detinjstvo da okuša?
(Da li kružimo, ili se vrh pred pevanjem izbavlja?)
Ta slatka kap, ničim sazdana, poteče iz ploda,
pa otežao pada, kao stena koja se smrvljena gomila
davnim izlivanjem vremena.

Tvrđave i senke

Odlazim bez čela preseljenog u poljubac
sa snagom deteta slegnutom u vetar koja
među kamenjem odranja nepomičnu noć
na podivljali vek u nama, jer šta smo
na tom kretanju svetlosti nego upućen pozdrav
onom što se od svetlosti stvori kad se izgubimo
u toj gustoj cvasti krvi i mladog meseca pod kapcima
a nema grane sa koje jednako slutimo blizinu dlanova
sklopljenih u tvrđavu gde su preci našli zaklon
i pretvorili se u tajnu.

Nečije priznanje vodi otire moj odraz
i otiče kao molitva podzemnoj tišini.
Postojim li onda onako kako se upija kiša
ili se rasprsnem pre nego probudim jelena iz psalama?
Ako sam i stigla da li će se nade venčati mojim dolascima?
To su ona polja gde se razilaze toplote pa gore nestvarno
tela zavetovana putovanju koja sažimaju pamćenje svetova
i pretvaraju se u večne senke.

Tragedija sna

More je slutnja na prošlost kiše
sagledati ga isto je što i potonuti.
To što čujemo zvona na dnu znači li naš silazak?
A kuda zaista poći sa mislima
koje nikada nisu svratile u istu noć
sa likom što spavača zadivi
i prazninom što nas nespreme iznenadi.

Na mom krovu su podivljale bašte
tražeći prostor koji razume suprotnosti vetra.
Uberemo li cvet u raspuklom crepu
da li smo opevali poetiku ponora
što zjapi pod našim postojanjem,
ponora što ga venčava suza težine sunca
zamirućeg razgovora na zidu sopstvene senke
te davne neveste što beleži razdore
kada je pogledaš sasvim tuđu.

Zapaliću šumu da polete ptice,
ali samo one mrtve!

Reč je predrasuda vazduha u kavezu
da je zaborav zarobljeni govor,
ali ko je begunac što se našim mesom gosti

i pije dan sav od radosti kao sećanje na tragediju sna?
Krv postaje dubina u kojoj nema govora poput krvi.
Kad smo već tamo stigli razumeli smo daljinu
kao jedinu zabranu za kojom se traga.

Dani smole

Postoji strela koja pusti krv umesto grla,
to je poslednji bršljan naše rečitosti,
koji zaklanja drvo na vrhu žeđi, ali ga
prerasta, udaljenost nikad ne prestaje.

Tražimo smolu od koje gore ruke
(To se Sunce isplače pa zaboravi.)
i njene naloge od kojih se borova šuma
u biću načini, a da je budna reč ne izmesti.

Ona saginje nebo prema bašti
da bi s razmerom bola prevela munju
na neprohodna mesta ugašenih čini.
I vikne zemlja, progovori podrum, ali
ohladi se svet, mi ili oni napušteni?